

ทางออก
นอกตำรา

ลึก-ลับ 'ผู้สร้างตอม่อโฮปเวลล์' กับค่าโง่แห่งชาติหมื่นล้าน >06

ทางออก
นอกตำรา

■ บากบั่น บุญเลิศ
mrbb.boonlert@gmail.com

ลึก-ลับ 'ผู้สร้างตอม่อโฮปเวลล์' กับ 'ค่าโง่แห่งชาติหมื่นล้าน' (จบ)

ตัดสินใจของศาลปกครองสูงสุดให้กระทรวงคมนาคม โดยการรถไฟแห่งประเทศไทย (รฟท.) จ่ายคืนเงินค่าก่อสร้างและค่าใช้จ่าอื่นๆ แก่บริษัท โฮปเวลล์ฯ ของกอร์ดอน วู เศรษฐีอันดับ 43 ของฮ่องกง 11,888 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ย 7.5% ได้สร้างความตกตะลึงให้กับคนไทยทั่วประเทศ เพราะนี่ไม่ถือว่า "รัฐไทย" ต้อง "จ่ายค่าโง่" ที่มากขนาดนั้น

ผู้คนในสังคมต่างตั้งคำถามต่อๆ ว่า เกิดอะไรขึ้น มีข้าราชการและนักการเมืองคนไหนควรรับผิดชอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นบ้าง ระบบการตัดสินใจของอนุญาโตตุลาการควรมีการรื้อกันหรือไม่!

ผมขอบันทึกในประวัติศาสตร์ค่าโง่แห่งชาติไว้ ณ ที่นี้ ด้วยความสนใจเป็นพิเศษ

ผ่านบันทึกโครงการโฮปเวลล์ ของ พ.อ.วินัย สมพงษ์ ผู้ทำตลอดโครงการโฮปเวลล์ตัวจริงเสียงจริง เขียนไว้นานตั้งแต่ปี 2550-2551 ผมเก็บไว้ในไดรฟ์ A เชิญชวนหาความจริงกันได้...เป็นตอนที่ 2

โดยตอนแรก พ.อ.วินัย ได้อธิบายเรื่องราวของมนตรี พงษ์พานิช และ กอร์ดอน วู ไว้อย่างได้รกรส และมีการเชิญ กอร์ดอน วู มาประชุมกันที่ รฟท.เพื่อต่อเสาสีมโฮปเวลล์

สาระการประชุม 2 ฝ่ายวันนั้นคือ ผมบอกมิสเตอร์ กอร์ดอน วู ว่า ผมเปิดไฟเขียวให้โครงการดำเนินการได้ ถ้าเขาจะทำโครงการก็ให้เริ่มทำ ถ้าไม่ทำก็บอกมา อย่าเสียเวลา เพราะตั้งแต่มิสเตอร์ กอร์ดอน วู ได้รับสัมปทานมาร่วม 2 ปี ยังไม่ได้เริ่มก่อสร้างอะไรให้เห็นเลย...

ผมเป็นทหารเก่า พูดอะไรก็ตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อมให้เสียเวลา ผมมีศักดิ์ศรี ไม่แบมือขอใคร ลำพังแค่เงินเดือนก็พอกินพอใช้ได้ ไม่เดือดร้อนเพราะอยู่อย่าง

ง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่หรรษา ฟุ้งเฟ้อ แต่สิ่งที่ต้องการสูงสุดคือ งาน งาน และงาน เพื่อแก้ปัญหามวลชน โดยเฉพาะการจราจรในกทม. ซึ่งยังเป็นความฝังใจที่ยังต้องเจอจนทุกวันนี้

การประชุมครั้งนี้ ผมทำโดยเปิดเผย ตรงไปตรงมาที่ลำโพง มิสเตอร์ กอร์ดอน วู เริ่มสตาร์ทเครื่องเต็มสูบ เสาสีมของโครงการต้นหมี่มา ราคาตันละ 4 แสนบาท เสียบลงไปในดินตามแนวโครงการ เสาสีมขึ้น ดานก็พาดเรียงรายให้เห็นเป็นพืด

แนวแรกที่โครงการนี้ดำเนินการไปคือแนวทิศเหนือจนถึงดอนเมือง-รังสิต แนวตะวันออกไปทางสถานีรถไฟหัวหมากไปใกล้ๆ สนามบินสุวรรณภูมิ....เสาสีมและดานโฮปเวลล์ก็เรียงรายให้ท่านได้เห็นอยู่ ด้วยประการฉะนี้"

เมื่อผมหันความเป็น รว.คมนาคม โครงการนี้ก็วูบ การก่อสร้างหยุดชะงัก เพราะอะไรผมไม่ทราบ!...

“ระหว่างผมเป็นรัฐมนตรี มีสเตอร์ กอร์ดอน วู เคยไปเยี่ยมหาหรือผมที่กระทรวงอยู่บ้าง ผมก็ถือโอกาสเลี้ยงเขาด้วยถ้วยเดียว ข้าวแกง ไอศกรีมแบบไทยๆ และจะมีสื่อมวลชนเป็นพยาน...เขาเคยเชิญผมไปช้อปปิ้ง ไปจีน ผมปฏิเสธและขอบคุณเขา เมื่อผมพ้นกระทรวงคมนาคม เราไม่เคยเจอกันอีกเลย เหลือแต่โครงการค้างเติ่ง เข็มเสาะและดานให้ผมชมขึ้นและสะเทือนใจ....

เพราะคนมองว่า มันเป็นอนุสรณ์ของความล้มเหลว คนมองว่า Hopeless!

และคนเข้าใจผิดคิดว่า โครงการนี้เป็นการผลาญเงินรัฐบาล ทั้งๆ ที่ทุกบาททุกสตางค์ เขา-ผู้รับสัมปทานเป็นคนเสียค่าใช้จ่าย ซึ่งผมคาดว่า เขาคงจะลงทุนไปสัก 6,000-7,000 ล้านบาท (แต่ผมไม่รู้เขาหมดสตางค์ไปเท่าใดได้แต่คาดเดาว่าคงประมาณๆ นั้น ซึ่งอาจจะมากกว่าหรือน้อยกว่าก็ได้)

เมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ขึ้นมาเป็นนายกรัฐมนตรีใหม่ๆ คุณทักษิณ ดิดจะทุบเสาทุบดานโฮปเวลล์ทิ้ง ผมก็ออกมาคัดค้านหัวชนฝา ผมบอกว่า เสาและดานเป็น Asset เป็นสมบัติของแผ่นดิน มูลดำวันนี้อาจจะหมื่นล้าน หน้าที่ของรัฐบาลคือ เอาการรถไฟขึ้นพาดบนเสาดานดาน ไม่มีประเทศไหนที่รถไฟและรถยนต์อยู่บนพื้นดินระดับเดียวกันโดยเฉพาะในเมืองใหญ่ รถไฟต้องลอยฟ้าหรือมุดลงดิน รถยนต์จะได้ไม่ติดรถไฟ การจราจรจะได้ลื่นไหล....

ผมค้านคุณทักษิณเรื่องท่านจะทุบเสาโฮปเวลล์จนคนกรุงเทพฯ มีความเห็นด้วยกับผม 85%ว่า ไม่ควรทุบทิ้ง แต่หาทางเอาการรถไฟยกขึ้นไปบนดานโฮปเวลล์เสีย

มีสเตอร์ กอร์ดอน วู ทำโครงการโฮปเวลล์แล้วเท่าที่เราเห็น แม้จะมีข้อพิพาทฟ้องร้องกับรัฐบาลไทย โครงการต้องหยุดชะงัก แต่เขาก็มีวนแผ่นดินเราไปไหนไม่ได้ เสาและดานโฮปเวลล์ ต้องอยู่ในแผ่นดินของเรา เมื่อสร้างในแผ่นดินเรา เราต้องหาทางใช้ประโยชน์

ผมเขียนเรื่องโฮปเวลล์ เพื่อให้คนรู้ คนเข้าใจ...

เมื่อกลางเดือนมิถุนายน 2550 ท่านอลงกรณ์ พลบุตร รองหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ส่งผมไปร่วมสัมมนา กับกระทรวงคมนาคม เรื่อง Transportation และ Logistics ผมมีโอกาสอภิปรายในวงสัมมนาซึ่งมีผู้ร่วมงาน 200-300 คน ผมก็แนะนำว่า กระทรวงคมนาคม (โดยเฉพาะ รฟท.) ควรใช้ประโยชน์จากเสาและดานโฮปเวลล์ เอาการรถไฟซึ่งอยู่ ณ พื้นดินขึ้นพาดบนดานโฮปเวลล์เสีย เพื่อแก้ปัญหาการจราจรในกทม.

ผมดีใจมาก ดีใจจริง ๆ ที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม (คุณสรเสรีวงศ์ระอุ่ม) ยืนยันว่า โครงการรถไฟฟ้ามหานคร สายสีแดง ระหว่างบางซื่อ-ดอนเมือง-รังสิต จะเอาเสาและดานโฮปเวลล์ มาใช้ประโยชน์แน่นอน และผมก็ได้รับคำยืนยันจากผู้ใหญ่ในกระทรวงคมนาคมด้วยเช่นกัน ว่าเสาและดานโฮปเวลล์ไม่สูญเปล่าแน่นอน ...

Hopewell ที่กลายเป็น Hopeless เปลี่ยนมาเป็น Hopeful ได้

มันเป็นบทพิสูจน์เจตนาดี กว่าบรรลุผลอาจจะพบอุปสรรคนานัปการ อย่างน้อยที่สุดหลายฝ่าย หลายคนที่ทุ่มเททำงานด้วยกัน ด้วยหวังที่จะแก้ปัญหาให้มวลชนนั้นไม่สูญเปล่า เป็นเจตนาดีและเจตนาบริสุทธิ์ ผลงานนั้นก็ยิ่งประโยชน์ให้มวลชนในที่สุด...

ในบันทึกช่วงนั้น พ.อ.วินัย บอกว่า เป็น Hopeful... มิใช่ Hopeless

แต่พอลันเมื่อศาลตัดสินให้รฟท.จ่ายค่าโง่ 1.2 หมื่นล้านบาทพร้อมดอกเบี้ย ซึ่งตอนหลังทางผู้บริหารการรถไฟฯ ออกมายอมรับว่าจะต้องจ่ายไม่น้อยกว่า 25,000 ล้านบาท ปัจจุบันคนไทยกำลังร้องกันระงมว่านี่เป็นโครงการที่ “Hope เวรกรรม” ประเทศไทย!!! ■